ముప్పిడి ప్రభాకరరావు
రాణీవాయిపేట, రాజమండ్రి.

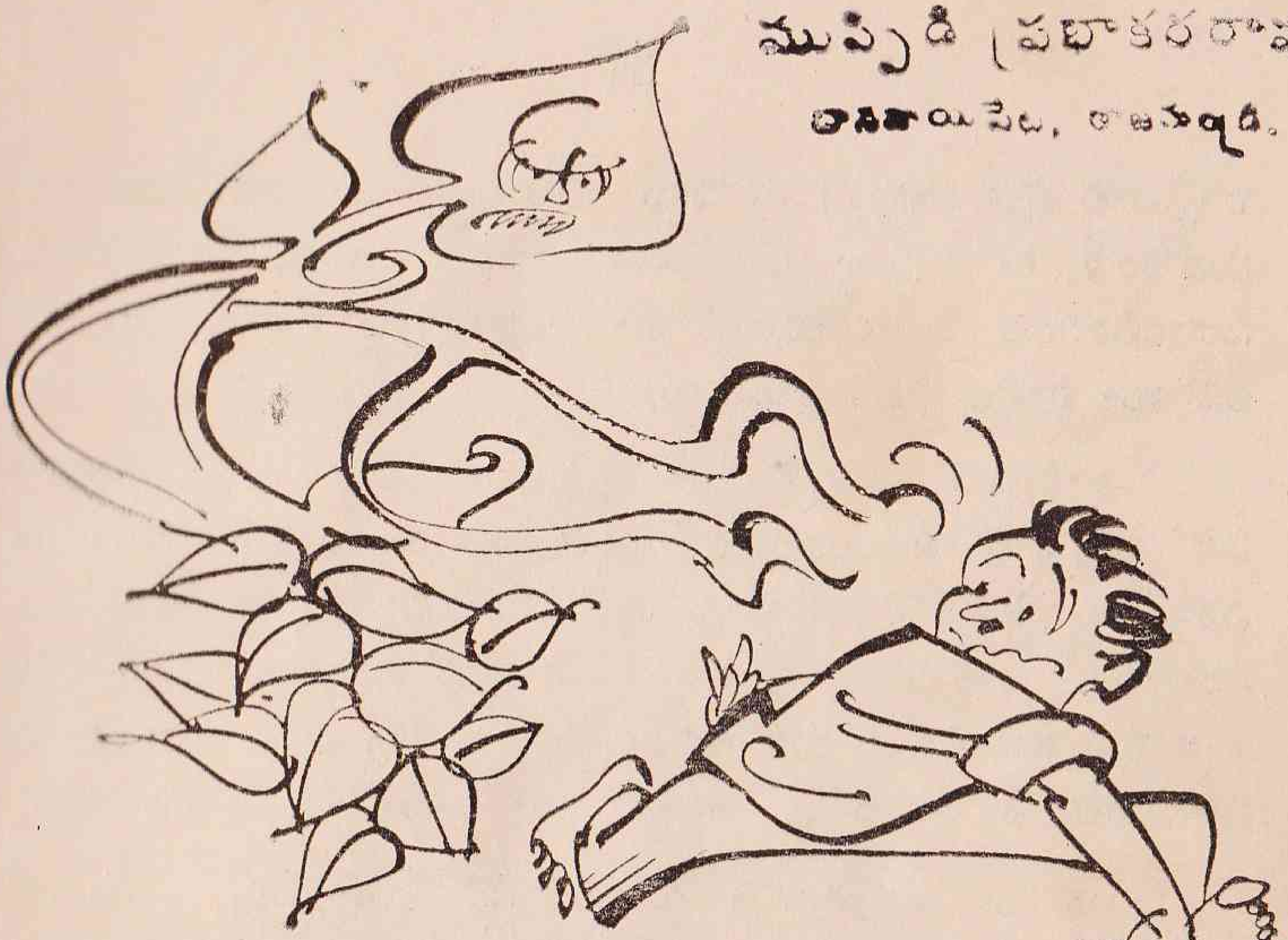

చెట్లు క్షమించవు

ఎల్లుండి బోటనీపరీక్ష. ఎంత చదివినా తరగటంలేదు. పైగా చదివిందీ చదవందీ ఒక్కలాగే వుంది. ప్రపంచం అంతా బోటనీమయం లాగుంది. దారిలో ఓ పువ్వుల మొక్కో చెట్టో చివరికి గడ్డిపోచో కనబడినా పాఠాలు జ్ఞాపకాని కొస్తున్నాయి. ఓమూల ఆకలి ధంచేస్తోంది. ఇంకా అరమైలు నడవాలి అయ్యర్‌గారి అన్నసత్రానికి. అయినా ఎవరి

కొ్కావాలి వృక్షశాస్త్రం! ఈ చెట్లు ఎలాపుట్టి ఎలా పెరిగి ఎలాచస్తే మనకేం? ఈ శాస్త్రజ్ఞు లూరుకుంటారా! పెల్లగించి, రిసెర్చిచేసి, సిద్ధాంతీకరించి ప్రబంధాలురాసి మా మొహాన్న పారేస్తారు. పరీక్షల్లో ఇవే మా పాలిటి ఏటం బాంబులు.

కాని ఆలోచిస్తున్నకొద్దీ ఈ వృక్షజీవితానికి మానవ జీవితానికి ఏదో సన్నిహిత సంబంధం కనబడుతుంది. ఈ యిద్దరు ప్రాణులూ ఎన్నో కష్టనష్టాలకోర్చి జీవిస్తారు. ఇక జీవితలక్ష్యం కూడా ఒక్కటే.. సంతానం. ఎక్కడ వాళ్ళ వంశం వాళ్ళతోటే అంతరిస్తుందోనన్న వెర్రి మమకారం కొద్దీ మన తల్లిదండ్రులు మనల్ని కని యీ భూమి మీద ఎలా పారేశారో ... అలాగే యీ చెట్లూను.

ఇక మన మధ్యతరగతి కుటుంబాల్లో యీ పెళ్ళి కొడుకుల గొంతెమ్మ కోరికలు తీర్చడానికి ఆడపిల్లలకి చదువు సంధ్యలనీ, అంద చందాలనీ, కట్నాలు కానుకలనీ... మనం ఎలా బాధపడతామో ఈ చెట్లూ ఈ సీతాకోక చిలుకల్ని ఈ తేనెటీగల్ని మెప్పించటానికి ఆ పువ్వులకు ఆకారమని, రంగని, సువాసనని, మకరందమనీ... ...ఎన్నో పాట్లు పడతాయి.

కని, పెంచి, పెద్దవాళ్ళనిచేసి వాళ్ళ బ్రతుకులు వాళ్ళు బ్రతక గలరనేటంతవరకూ పిల్లల్ని గురించి మనిషిపడే బాధే చెట్లూ పడతాయి. పువ్వుపూసి, పువ్వుకాయై, కాయపండై, ఆ పండులోని తమ సంతాన మైన విత్తనాల్లో స్వతంత్ర జీవనానికి కావల్సిన ఆహారాన్ని పరికరాల్ని అమర్చి ఈ విశాల జగత్తులో ఎక్కడో అక్కడ సురక్షితంగా జీవించ మని దీవించి తన విత్తనాల్ని వెదజల్లుతుంది. చూడండి ... ... ఆ పుత్ర వాత్సల్యం! నిజంగా యీ చెట్లకే నోరూ కాళ్లూ చేతులూ వుంటే తమతోటి ప్రాణులయిన మానవులతో తమ కష్ట సుఖాలు చెప్పుకుంటూ చెయ్యగలిగినదేమైనా వుంటే చేస్తూ ఎంతో అన్యోన్యంగా వుండేవను కుంటాను. అసలు జె. సి. బోస్ సిద్ధాంతం తలుచుకుంటే మతి పోతుంది. చెట్లుకూడా ఆనందిస్తాయిట, ఆలోచిస్తాయిట, విచారిస్తా

యిటు కూడాను. తన కొమ్ము నరికేసినపుడు ఒక చెట్టు ఎంత ఏడ్చిందో కళ్ళకి కనబడేటట్టు ప్రయోగంతో నిరూపించి పారేశాడు. ఘోరం! దుర్మార్గుడు! అలా ఏడుస్తుంటే ఎలా చూడకలిగాడో!

ఇలా ఆలోచించుకుంటుంటే హొటల్ వచ్చేసింది. లోపలి కెళ్ళాను. మామూలే. ఇంకా భోజనం చెయ్యవలసిన వాళ్ళు ఇరవై మంది 'క్యూ'లో వున్నారు. అప్పుడే ఓ లంబోదరుడు తనకంటే ముందర టిక్కట్లు కొన్నారన్న కోపమో ఏమోకాని క్యూలోవున్న ఇరవైమంది కేసీ ఒక్కసారి తన త్రినేత్రంతో భస్మీభూతంచేసే ప్రళయ రుద్రుడిలాగ ఒక్క చూపు చూసి బెంచీమీద నా పక్కనే బైటా యిస్తూ నా మీద మరింత అనురాగంతో చూడ్డం మొదలెట్టాడు. అతని వాలకం చూస్తే పలకరించీలాగ కనబడ్డాడు. అయినా ఎందు కయినా మంచిదని, అదీకాక మనిషినిచూస్తే చులాగ్గా ఓ యేనుగును కొరుక్కు తినేసేలా కనబడుతున్నాడు - పైగా దుష్టుడికి దగ్గరగా ఎందుకనీ, మెల్లగా జరిగి మూలకి నక్కి ఓకాలు బెంచీమీద మోపి గోడకి జార్లాపడి కళ్ళు మూశాను.

టేబుల్ ముందర చతికిలబడ్డాను. ఎదురుగుండా కూర్చు న్నాడో అపర నరసింహావతారం అప్పుడే ఒక ప్లేటు ఖాళీ చేశాడు. ప్లేటునిండా ఎముకలు మిగిలాయి. ఇంకో ప్లేటు మాంసం తెమ్మన్నాడు. సర్వర్ నన్నడిగాడు "మాంసాహారమా శాకాహారమా" అని. "శాకా హారం" అన్నాను. ఎదురుగుండా వున్న మనిషి నా మొహంకేసి చురచుర చూసి సర్వర్‌తో "వీళ్ళకి ప్రత్యేక స్థలం లేదా?" అన్నాడు. 'లే'దని సర్వర్ లోపలికిపోయి ఒక ప్లేట్లో అన్నం, ఒక ప్లేట్లో ములం గాడ సాంబార్, మరో ప్లేట్లో చిక్కుడుకాయ కూర తీసుకొచ్చి నా ముందర పెట్టాడు. రెండూ కాస్త ఇష్టమయినవేకదా అని భోజ నాని కుపక్రమించే ప్రయత్నంలో ప్లేట్లు ముందరికి లాక్కుంటున్నాను. అంతవరకూ తల పైకెత్తకుండా తింటున్న ఆ విగ్రహం తల పైకెత్తి

"పర్వాలేదులే" అన్నాడు. నా కర్థం కాలేదు. నేను సాంబార్ అన్నం తింటుంటే అతని కేంపర్వా. తల పైకెత్తి చూశాను. నా ప్లేటు కన బడకుండా చెయ్యి అడ్డంపెట్టుకు తింటున్నాడు.

ఏదో దొంగతనం చేస్తున్నట్లు ప్లేటు చప్పుడు కాకుండా నెమ్మ దిగా దగ్గరకి లాక్కుని అన్నం కలుపుకుంటున్నాను.

"ఏ వూరు మీది" అన్నాడు తనచేతి చాటునుంచి. అసలు సమాధానం చెప్పకూడ దనుకున్నాను ఆ నిరసన భావం చూసి. కాని అతని ఆకార పరిమాణమో, ఆ బొద్దు మీసాలో మరి ప్లేట్లో ఏము కలో తెలీదు. నాకు తెలీకుండానే నా చేత సమాధానం చెప్పిం చాయి. నెమ్మదిగా ఎవళ్ళో గొంతుక నొక్కేస్తున్నట్లు "చింతపేట" అన్నాను.

"ఏం చేస్తున్నావు ?"

"ఇంటర్ పరీక్ష కెడుతున్నాను" సమాధానం తప్పలేదు.

"ఏమిటి గ్రూపు ?"

"బోటనీ, జూఆలజీ, కెమిష్ట్రీ". కాస్త ధైర్య మొచ్చింది.

"హుఁ... బోటనీయా ! అర్థంచేసుకునే చదువుతున్నారా ?"

"ఏం ?" అన్నాను. అసలు ఈ ప్రశ్న మా బోటనీ ప్రొఫెసర్ అడుగుతే కత్తిలాగ "ఓ యస్" అనేవాణ్ణి. కాని ఈ మానవపర్వతం ముందర నసగవల్సి వొచ్చింది.

"అహాఁ ... అసలు అడుగుతున్నాను. ఊఁ ... మొక్కల్లో ప్రాణం వుంటుందా ?"

"ఆ"

"మరి ... నోరో ?"

"లేదు."

"హుఁ... అయితే అంతా తెలుసుండే చేస్తున్నావన్నమాట. అందుకనే యీ మానవలోకంలో ఈ అన్యాయాలు దుర్మార్గాలు ఈ కరువులు యుద్ధాలు పెచ్చుపెరిగి పోతున్నాయి. వాటి వుసురు తగలకుండా పోతుందా ?

"నే చేసే తప్పేమిటో నా కర్థం కావటంలేదు" అన్నాను ఈ విపరీతధోరణి అర్థంకాక.

"ఎందు కర్థమౌతుంది ? హుఁ... తరతరాలుగా నీ రక్తంలో జీర్ణించిన అజ్ఞానతిమిరంలో నీ పాపపుణ్య విచక్షణాశక్తికూడా నశించింది. నీతో సమానంగా ఈ భూమి మీద పుట్టి పెరిగిన నీతోటి ప్రాణులయిన ఈ అమాయకపు నోరులేని చెట్లూ చేమల్ని హింసించి వాట్ల శవాల్ని ముక్కలు ముక్కలుగా చేసి భక్షించి ఆనందించటమే నీనాగరకత అన్నమాట... అవునా ?"

నేను ముద్ద నోట్లో పెట్టుకుందా మనుకుంటుంటే యీ మాటల్తో చెయ్యి దింపేశాను. ఏదో కాస్త ఇష్టమయిన కూరా పులుసూ వండేదనుకుంటే మధ్యన పీడిబాధేమిటి ... పెళ్ళిలో చావు బాజాలాగ. అంతవరకూ మెతుకుకోరికితే మీాతోడు ఒళ్ళు మండింది.

"అయితే ఏం తిని బతకమంటారు ?" అన్నాను కాస్త స్వరం హెచ్చించి.

"మనమంతా జంతుజాతికి చెందినవాళ్ళం. మన జాతిలో మనం ఒకళ్ళ నొకళ్ళు చంపుకు తినొచ్చు. అది ధర్మం. చూడు. చిన్నచేపల్ని పెద్దచేపలు తింటాయి. వాటిని తిమింగిలాలు తింటాయి. పురుగుల్ని కోళ్ళు తింటాయి. ఈ కోళ్ళనీ, ఈ చేపల్నీ, మేకల్ని మనం తింటాం. మనల్ని పులులూ సింహాలూ తింటాయి. ఇది మన జాతి ధర్మం. ఏమంటావ్ ?" అన్నాడు.

"ఊఁ… …" అన్నాను ఆలోచన తోచక.

"అలా ఓ జంతువునుంచి ఓ జంతువు తప్పించుకు తిరుగుతుంది. ఆయువుమూడితే పెద్దజంతువు చేతుల్లో చిక్కుకుంటుంది. ఇదీ మానవాది జంతువులు జీవించే విధానం. మాట్లాడవేం ?"

ఇంతలోకే ఒక మెరుపుతీగలాంటి ఆలోచన తట్టింది. తక్షణం ఆగ్నేయాస్త్రంలాగ వదుల్తూ "ఐతే యీ చెట్లూ రంగురంగులతో వింత సువాసనలతో ఎంతో రుచిగా యీ పళ్ళూ కాయలూ ఎందుకు కాస్తున్నాయి ?" అన్నాను తప్పకుండా యీ దెబ్బతో వెర్రిమొహం వేస్తాడన్న ధైర్యంతో.

"ఓరి అమాయకుడా" అంటూ మొదలెట్టాడు నా ఆగ్నేయాస్త్రాన్ని ఈగని తోలినట్టు లెక్కచెయ్యకుండా. ఒకసారి ఛీంకారంచేసి గొంతు సవరించుకొని "ఐతే విను. మొదటినుంచీ యీ వృక్షజాతి మన జంతుజాతి దౌర్జన్యంనుంచి రక్షించుకోడానికి సామ దాన భేద దండోపాయా లవలంబించింది. అసలు పరిణామ సిద్ధాంతరీత్యా చూస్తే మొదట్లో జంతుజాతికికూడా నీతీ నియమం వుండేవి. జంతువులు జంతువుల్నే తినేవి. కాని జంతువులకి రానురాను పిక్కబలం ఎక్కువవ్వడంతోటే తప్పించుకు పారిపోవడం మొదలెట్టాయి. ఓ మూల తనకంటే పెద్దజంతువుల్నించి తప్పించుకు తిరగడం, మరోమూల తన ఆకలి తీరడానికి తనకంటే చిన్నజంతువుల్ని తరిమి పట్టుకోవడం మధ్య మధ్య వాటి ప్రణయవిహారాలు… … …ఇలాగ నవరసభరితమైన ఒక దివ్య వాతావరణంలో మహదానందంగా జీవించేవి. కొంతకాలానికి కొన్ని నీచజంతువులకి తుచ్ఛ కామభోగాలమీద ఆసక్తి ఎక్కువయ్యి ప్రకృతిసిద్ధమైన పౌరుషాభిమానాలు త్యజించి తోకముడిచి పిరికిపంద లయ్యి కొండల్లోనూ గుహల్లోనూ తలదాచుకుంటూ నోరూ-వాపీ, కాళ్ళూ-చేతులూ లేని యీ అమాయిక వృక్షజాతిని కబళించటం మొదలెట్టాయి… … అర్థమౌతోందా ?"

"ఆహా... ...కాని నే నడిగిన ప్రశ్న... ..."

"ఆ విషయానికే వస్తున్నాను. ఏనాడు యీ హేయ పరిణామం జంతువుల్లో కలిగిందో, ఆనాటినుంచీ వృక్షజాతిలో దుర్బలమైన వరి, జొన్న, గోధుమ, పెసర, కంది మొదలైన మొక్కలు యీ జంతువుల ఆకలికి బలి అయ్యాయి. అది చూసి కంగారుపడి కంద, చేమ, అల్లం, ఉల్లిపాయి, వేరుశనగలాంటి మొక్కలు ప్రాణాపాయంరాకుండా వాట్ల ముఖ్యమైన శరీరభాగాల్ని భూమిలో జాగ్రత్తగా పాతిపెట్టి ఏమీ తెలియనట్టుగా నాలుగాకులూ రెమ్మలూ భూమిమీద పెట్టడం మొదలెట్టాయి. ఎంత పరిణామం చెందినా మనిషి తనలో ఆ పంది కొక్కు రక్తం పోగొట్టుకోలేదు. ఊరుకున్నాడా! పెల్లగించి తినడం మొదలెట్టాడు. దీనితోటి హడలిపోయి బీరా, పొట్లా, ఆనపా మొద లైనవి పక్కన కనబడ్డ చెట్టునో పుట్టనో కౌగలించుకుని ఎక్కడో అంద కుండా ఆకులవెనక కాయలుకాయడం మొదలెట్టాయి. కాని వట్టి భ్రమ. తీగలుపళంగా లాగేసి తినడం మొదలెట్టాడు మానవుడు. ఇది చూసి లాగెయ్యటానికి వీల్లేకుండా గట్టిశరీరాల్ని పెంచి వెలగ, ములగ, జామీ లాంటి చెట్లకొమ్మల చివర్ల పళ్ళుకాయడం మొదలెట్టాయి. కాని, కోతులూ, కోతుల్లోంచి పరిణామం చెందిన మానవులకీ యివో లెఖ్ఖా. ఇదీ లాభంలేదని కొబ్బరి, తాటి, పోకాలాంటి చెట్లు ఈ జంతు వులు ఎక్కటానికి వీల్లేకుండా కొమ్మలు విసర్జించాయి. అప్పట్లో పెద్ద జంతువులన్నీ వెర్రిమొహం లేశాయి. కాని ఏం లాభం... ఇన్ని చేసినా పాపం! ఈ ఉడతల బాధ తప్పించుకోలేకపోయాయి. దీని తోటి ఇది పని కాదని వేప, కుంకుడూ లాంటివి చేదుకాయలూ, చింతా, ఉసిరీ లాంటివి పుల్లటికాయలూ, వగరుగా కరక్కాయలూ, నోరు మండించేటట్టు మిరపకాయలూ... ఇలా కాయడం మొద లెట్టాయి. కాని మానవుడు తన మేధ వృద్ధి అయినకొద్దీ తన హింసాదృక్పథం కూడా ద్విగుణీకృతంచేస్తూ ఈ కాయ లన్నిటినీ

రుచీ, మందూ, మాకూ అనే పేరుతో తన నిత్యజీవితంలో ఉపయో గించుకోవటం మొదలెట్టేడు. వింటున్నావా ... తరతరాలుగా మాన వాది మృగాలు ఈ వృక్షజాతిని చేసే చిత్రవధాకల్పం."

"కరతలామలకం చేశారు ... ఇంతకీ తియ్యని పళ్ళూ కాయలూ మాట కలపిన్చారు కారు" అన్నాను కళ్ళు తుడుచుకుని ముక్కు ఎగ బీలుస్తూ.

"అదే చెబుతున్నాను బాబూ. కొంచెం ఓర్పు నేర్చుకో. ఎప్పుడయితే మానవాది జంతువుల దుష్ట సంకల్పం ముందర తమ ప్రయత్నాలన్నీ వికల్పం అయ్యాయో ఆనాడు మామిడి, నారింజ, ద్రాక్ష, సీతాఫలం మొదలయిన ఫలవృక్షాలన్నీ ఓ తీర్మానం చేశాయి. ఏమిటా తీర్మానం? తమ వంశాభివృద్ధికి మూల కారణమైన ఆ గింజల్ని గట్టిగానో చేదుగానో సృష్టించి వాట్లని తియ్యని మెత్తని పళ్ళలో వుంచి ప్రదర్శించటం. అంటే మానవుడు ఆ తియ్యని పండు భాగాన్ని ఆరగించి గింజల్ని పారేస్తాడని. అవి భూమిమీదపడి మొలక లెత్తుతాయని. అంటే బకాసురుడికి బండెడన్నమిచ్చి మనిషిని మరి పించటం లాంటిది. ఇప్పు డర్థమయ్యిందా ... వెర్రి తండ్రీ ... కాని ... హుఁ ... ఇన్ని చేసినా మానవుడికి తృప్తి కలగలేదు. జీడిమామిడి పండుతిని గింజలు కూడా బద్దలకొట్టుకు తింటున్నాడు. పనస తొన లతోబాటు గింజలూ, బాదంపండుతోపాటు పప్పూ ... మొదలెట్టాడు. అంతటితో ఆగేడా! ఈ పరమాణుయుగం వచ్చేటప్పటికి మానవుడు వెర్రి ద్వేష ఆవేశాల్తో చెట్లు చెట్లు పళంగానే తినెయ్యటం మొద లెట్టాడు. చూడు ... కొత్తిమీరి, మెంతికూర, బచ్చలి మొదలయినవి. ఛీ ... ఛీ ... ఎంత ఉచ్చస్థితిలో నుంచి ఎంత దీనస్థితికి పరిణామం చెందాడు యీ మానవుడు ... హుఁ ... అసలు మృగ రాజెవరు తెలుసా?"

"సింహం" అన్నాను వాణికీ గొంతుకతో.

"హుఁ... నీకంతే తెలుసు. ఆనాడు ధైర్యసాహసాల్లో జంతుజాతి కంతటికీ మకుటంలా వర్ధిల్లే మానవుడు... మిగతా పిరికి జంతువులతో బాటు భోగవిలాసాల్లోపడి నీచ శాకాహారానికి ఒడిగట్టాడు. లేకపోతే తన మేధతో విశ్వాన్నంతా గజగజ వణికించిన మానవుడు మృగరాజ పదవిని సింహానికి వదిలెయ్యవలసి వచ్చునా? ఆనాటి పిరికి పందల సంతతవ్వడంవల్లనే నేడు మనకీ శాకాహారం అబ్బింది. ఏదీ ఓ బంగినపల్లి మామిడిపండో ఓ వడ్లపూడి నారింజపండో సింహానికిచ్చి చూడు తింటుందేమో. హుఁ... అందుకే "వనజరాజు నిజకరనఖరవిదారిత హస్తమస్త మస్తిష్కమునే తినునుగాని..." అన్నాడు విష్ణుశర్మ. ఏం అలా వెర్రిమొహం వేశావు. అర్థం కాలేదూ?... అంటే సింహం మనుషుల్లాగ ఎక్కడో ఏరిన గింజలో ఎక్కడో కోసిన మాంసంముక్కో వండుకుని సెకండ్ హేండ్ తిండి తినీటంత హీనజీవి కాదన్నమాట. స్వహస్తాల్తో సంపాదించిన తిండే తింటుంది. ఏనాడు మానవుడు నిరపరాధులూ నిస్సహాయులూ అయిన ఈ వృక్ష జాతిమీదపడి కబళించటం మొదలెట్టాడో ఆనాడే అతని ధైర్యసాహసా లడుగంటేయి. అంతవరకూ మనిషికి జడిసిన సింహం యీ కక్కుర్తి చూసి లోకువకట్టేసి ఒక్కసారి విశ్వం దద్దరిల్లీలాగ గర్జించి మానవుణ్ణి బెదరగొట్టి వనరాజై కూర్చుంది. దీనికి దృష్టాంతం పురాణంలో చూపెట్టమంటావా ... శాకాహారం తినటం మొదలెట్టిన శ్రీమన్నారాయణుడు పిరికివాడై ఆత్మవిశ్వాసం కోల్పోయి ప్రహ్లాదుణ్ణి రక్షించటానికి హిరణ్యకశిపుణ్ణి స్వహస్తాల్తో చంపవల్సి వచ్చినప్పుడు చచ్చినట్టు సింహంరూపం దాల్చవల్సివచ్చింది ఏమంటావ్!"

ఆయన మొహం ఆవేశంతో ఎర్రబడిపోయింది. గొంతుక రుద్రమైపోయింది. కళ్ళు చిచ్చుబుడ్లులాగ జ్ఞానజ్యోతిని వెదజల్లు

తున్నాయి. కేవలం నా అజ్ఞానాంధకారాన్ని పటాపంచలుచేసి విజ్ఞానజ్యోతిని ప్రసాదించటానికి సాక్షాత్కరించిన ఆ దివ్యమూర్తికి నా మనస్సులోనే సాష్టాంగనమస్కార సహస్రము లర్పిస్తూ జ్ఞానోదయంతో ఉక్కిరిబిక్కిరై, ఆవేశంతో గొంతు కడ్డంపడి' నోరు పెగలక, కష్టంమీద కళ్ళు మూసుకుని, ఊపిరి బిగపట్టి 'అవును' అనగలిగాను.

క్షణం నిశ్శబ్దం. కొంపదీసి గబుక్కున మాయమయ్యేడేమోనని అనుమానంవేసి కళ్ళు తెరిచాను. లేదు. అ విజ్ఞాన విగ్రహం ఇంకా అక్కడే వున్నాడు. తన వేలుతో చూపెడుతూ 'అలా చూడు' అన్నాడు. ఏ భయంకర సొరంగమేనా కనబడుతుందేమోనని భయంతో గుండెదడ చేత్తో అణుచుకుంటూ నెమ్మదిగా పక్కకి తిరిగాను. 'చూడు ఆ చిక్కుడుమొక్క ...' కిటికీలోంచి ఒక చిక్కుడు తీగ కిటికీ తలుపుకు తగిలి గాలికి టకటక కొట్టుకుంటోంది 'కనబడిందా... పాపం! ఏ పాప మెరుగని తన జాతి అమాయిక సంతానమనుభవిస్తున్న దుర్భర చిత్రవధ చూడలేక గుండెలు బద్దలయ్యేటట్టు తల మొత్తుకుంటూ చేస్తున్న ఆ దీనాక్రందన వినబడుతోందా ?' ప్రతీ అక్షరం ఇంజక్షన్ సూదుల్లాగ గుచ్చుకున నా ప్లేట్లోంచి చిక్కుడు గింజలు మొక్కలు మొలిచి తీగలువేసి నా ఎదురుగా నిలబడి చేతులు జోడించి దీనంగా ప్రార్థిస్తున్నట్లు కనబడింది.

'ఆ ములక్కాడ ముక్కలకేసి, నీ ప్లేట్లో అన్నంకేసి ఓసారి చూడు. అందులో ఒక్కొక్క గింజా తల్లికడుపున ఎంత ఆప్యాయంగా పుట్టి ఎంత గారాంగా పెరిగిందో. ఈ నాటితో నీ పాపిష్టి ఆకలికి బలవ్వకపోతే ఒక్కొక్కగింజా ఒక్కొక్క మొక్కై పచ్చటి పొలాల్లో చల్లగాలికి గర్వంగా తల వూపుతూ ప్రకృతికి జోలపాడేది. ఈ నాడు యీ శిశు శవ సహస్రాల్ని నువ్వు ఆనందంగా ఆరగిస్తుంటే ఆ కన్నతల్లి గర్భశోకం ఎలా వుంటుందో ఆలోచించావా ?' ఆయన కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

"స్వామీ అజ్ఞానిని... ...అపరాధిని" అన్నాను మొహం చేతులతో కప్పుకుంటూ.

"మనకి ప్రాణావసరమైన ప్రాణవాయువు మనకిచ్చి బొగ్గుతిని కాలక్షేపంచేస్తూ కొట్టినా తిట్టినా సహించి ఎండ-ఘాళువులో చెంత చేరిన ప్రతి జంతువుకు చల్లదనాన్నిస్తూ పళ్ళూ కాయలూ యిస్తూ జీవించే యీ త్యాగజీవులకు నువ్వు చేసే ప్రత్యుపకారం ఏమిటి? వాటి సమక్షంలోనే వాటి సంతానాన్ని భక్షిస్తూ వాటి శరీరభాగాల్ని తెగనరికి వాటితో దూలాలూ, తలుపులూ, కుర్చీలూ, బల్లలూ, బళ్ళూ చేయటం... ...పొయ్యిలోపెట్టి బొగ్గుచెయ్యడం... ...ఈ బొగ్గును కుంపట్లో పెట్టి మసిచెయ్యడం... ...ఇదీ మన ఆనందం! కానా?" ఆయన కన్నీళ్ళు జలజల రాల్తున్నాయి.

"ఓ వృక్షోద్ధారకా... ...మహాపాపిని... ...కిరాతకుణ్ణి."

"విచారించి ఏం లాభం. ఆలోచించు నాయనా... ... ...ఈ వృక్షజాతికే కాళ్ళూ-చేతులూ, నోరూ వుండి మీ తమ్ముణ్ణో చెల్లెల్నో నంచుకు తింటూవుంటే, మీ తాతయ్య కాళ్ళూ-చేతులూ తెగ్గొట్టి వాటితో వుయ్యాల చేసి తమ ముద్దుబిడ్డలైన విత్తనాల్ని వాటిలో వూపుతూంటే, చిన్నచెట్లు ఆడుకోడానికి నీ బుజాలెక్కి నీ జుట్టు పట్టుకు వేళ్ళాడుతూ సరదాకి ఏ వేలో చెయ్యో కాలో విరగ్గొడుతూంటే నీ కెలా వుంటుంది?"

"ఓ వృక్షరక్షణ దీక్షాపరాయణా! తమ కర్ణకఠోర వాక్శిరంగుల భీకరధ్వని ధాటి కాగలేను" అన్నాను కుంభవృష్టిని కురుస్తున్న ఆయన అశ్రుధారలు నా జేబురుమాలుతో వత్తుతూ... ... ...

"అబ్బాయి!"

"చిత్తం."

"ఒక్కసారి నీ హృదయాక్షువులు తెరచి చూడు. అదిగో వృక్ష జాతిలో విజృంభిస్తున్న ప్రచండ విప్లవ కల్లోలం. మానవ లోకోద్ధార ణకై జన్మించిన వామపక్షబలగం యీనాడు వృక్ష జాతిలో "బేక్టిరియా" రూపంలో జన్మించింది. అదిగో "సన్‌డ్యూ" అదిగో "బ్లేడర్ వర్ట్" అల్లదిగో "పిచర్ ప్లాంట్" కనబడుతున్నాయా... ...జంతువుల్ని తినే మొక్కలు. పరిణామం పూర్తవ్వలేదు. చెట్లుకూడా నడుస్తాయి. ఎగురు తాయి. పగసాధిస్తాయి. భవిష్యత్తు భయానకం... చెట్లు క్షమించవు."

"ఘోరం మహాత్మా!... అదుగో కనబడుతున్నాయి. జంతు శిక్షకి వృక్ష రక్షణకి బద్ధకంకణం ధరించిన వికృతాకృతులతో నవ్య భూజాలు వింత ధ్వజాలతో మానవ పతనాన్ని స్ఫురింపజేసే భయం కర నినాదాలతో 'హరోం హరోం హర ... హరహర హరహర" మంటూ హృదంతరాళం గర్జిస్తూ ఒస్తున్నాయి. అవుగో వినబడు తున్నాయి గావుకేకలు. ప్రేక్షకా నిరీక్షించి పరీక్షించు. నిర్దాక్షి ణ్యంగా ఈ వృక్షాలే నిన్ను కక్షకట్టి చీల్చి చెండాడి శిక్షించి భక్షి స్తాయి." ఆహా! ఏమి యమకావేశం. అదిగో ప్రకృతి నిట్టూర్చింది. మేఘాలు గర్జించేయి. ఆదిశేషువు బుజం మార్చేడు. విశ్వం కంపిం చింది. కాలసర్పం పడగఎత్తింది. జగన్నాథ రథం కదిలింది. అవిగో రథచక్రాల్ రథచక్రాల్ రథచక్రాల్ రథచక్రాల్ ..."

అయ్యర్ కుదుపుకు మెలుకువ వచ్చింది. "కాళీ అయ్యింది వెళ్ళండి సార్" అన్నాడు. ఆకు తుడుచుకుంటూ సర్వర్‌తో "ఏమిటి వంటలు ?" అన్నాను.

"చిక్కుడుకాయి కూర, ములంకాడ సాంబార్" అన్నాడు. టిక్కెట్టు సర్వర్‌కిస్తుంటే చేతులు వణికాయి.